

Έτσι είχαν τα πράγματα λοιπόν...
Κάθε φορά που έρχονταν τα
Χριστούγεννα ο Λεωνίδας ήταν μες
τη μουρμούρα. Ένιωθε ότι τα ίδια και
τα ίδια θα γίνονταν πάλι και φτου
κι απ' την αρχή. Δεν το άντεχε άλλο
όλο αυτό...

Ο μπαμπάς έλειπε όλη μέρα στη
δουλειά για να καλύψει, όπως έλεγε,
τις υποχρεώσεις των γιορτών. Η
μαμά ήταν πελαγωμένη... Μια στη
δουλειά μια κλεισμένη στην κουζίνα
να δοκιμάζει φαγητά και γλυκά για
να ευχαριστήσει τους καλεσμένους
στο γιορτινό τραπέζι.

«Αμάν, Λεωνίδα, κάθε χρόνο τα ίδια λες και χειρότερα κάνεις, αντί να μεγαλώνεις και να βάζεις μυαλό, κάνεις σαν μωρό», του έλεγε η Δανάη, η μεγάλη του αδερφή.

Όταν άκουγε τα λόγια της, ο Λεωνίδας απογοητευόταν και κλεινόταν στο δωμάτιό του. Εκεί, πάνω στο κρεβάτι του, ξεδίπλωνε όλες του τις σκέψεις...

Φέτος τα πράγματα ήταν ακόμη χειρότερα... Τον απασχολούσαν πολλά... τόσα πολλά μάλιστα, που δεν χωρούσαν στο μυαλό του ούτε οι κουραμπιέδες και τα μελομακάρονα, ούτε τα χριστουγεννιάτικα ψώνια, ούτε η έκπληξη που θα ετοίμαζαν για τα γενέθλια της γιαγιάς ανήμερα των Χριστουγέννων, ούτε το δώρο της νονάς του!

Η σκέψη του ήταν στον Γιορντάν, τον καλό του φίλο.

»Σκέφτομαι να τους καλέσουμε στο γιορτινό τραπέζι να φάμε όλοι μαζί και να αλλάξουμε την παραδοσιακή συνήθεια που είχαμε ως τώρα να τρώμε οικογενειακά. Άλλωστε ο Γιορντάν, η Ιβάνκα κι ο Στέφαν είναι οικογένειά μας, έχουμε μοιραστεί τόσα πολλά και όμορφα. Σου δίνω τον λόγο μου του χρόνου στις διακοπές των Χριστουγέννων να επισκεφτούμε τους φίλους μας στη Βουλγαρία και να κάνουμε σκι στο Μπάνσκο!».

Έλαμψαν τα μάτια του Λεωνίδα από έκπληξη, χαρά κι ανακούφιση και χώθηκε στην αγκαλιά του πατέρα του.

Τελικά τούτα τα Χριστούγεννα ήταν εντελώς ανάποδα!